

A lőtér az élete, a célzás a mindene: interjú Péni István sportlövővel

Ifjúsági olimpiai bajnok, háromszoros Európa-bajnok, világbajnoki ezüstérmes sportlövő, a tokiói olimpián a rangos 5. helyet szerezte meg: Péni István sportlövő igazán puskával a kezében érzi komfortosan magát, de a 26 éves klasszis az élet minden területén szeret versenyezni. A sport mellett a Corvinus Egyetemen a gazdálkodás menedzsment szakos diploma megszerzésén dolgozik, szakmai gyakorlatát network development területen végzi, legnagyobb szenvedéllyel mégis arról beszél, mekkora élmény tűpontosan eljuttatni a lövedéket A-ból B pontba. A lövészet számára életmód és a családi tradíció folytatása is egyben.

A tavalyi évben számos sikert értél el: a zágrábi Európa bajnokságon Európa csúccsal lettél aranyérmes, a kairói Elnöki Kupán bronzérmes vihetted haza. 2023 is figyelemre méltó helyezéssel indult számodra Jakartában a sportlövő világbajnokságon, ahol aranyérmes lettél. Azóta megjártad Indiát, Perut és Tallinnt. Minden év ilyen erősen indul, és feszített tempóban követik egymást a versenyek?

Ez nagyon erős évkezdés volt. Eddig négy világbajnokságot, egy Európa-bajnokságot rendeztek minden évben, négyévente pedig világbajnokságot. A Nemzetközi Sportlövő Szövetség (ISSF) nemrég leváltott vezetősége azt a döntést hozta, hogy ezután hat világbajnokság legyen éves szinten, és az idei évad már így is zajlik. Annak is megnőtt a jelentősége, hogy a világranglistán aktuálisan hol szerepel az ember, emiatt utazom el olyan sok versenyre. A célom az olimpiai kvótaszerezés, ami kétféle módon történhet: vb vagy eb szerepléssel, ahol 1, 2 vagy 4 kvótáért megy a verseny, de amíg nincs meg a kvótám, addig a ranglistán is érdemes minél előrébb szerepelni, mert várhatóan ott is osztanak majd egy-két kvótát. Számomra nem is a pontszámítás a lényeg: részt szeretnék venni ezeken a versenyeken, a lehető legtöbbet nyújtani, és a végső cél természetesen jelenleg Párizs.

Melyik eredményedre vagy a legbüszkébb?

Több ilyen is van. Az első az ifjúsági olimpiai arany- és bronzérem, mivel ott indult el a profi karrierem. Nagy élmény volt a sok világbajnokság aranyérem is: rögtön az első felnőtt évemben mindkét olimpiai versenyszámban (10 és 50 méteren) világranglista vezetőként léptem junior korosztályból felnőtt korosztályba. Meghatározó sikernek éltem meg, hogy megszereztem az Európa-bajnoki címet egymást követő két évben is. Az olimpiai 5. helyre nagyon-nagyon büszke vagyok, mert aki versenyzett már olimpián, az tudja, hogy mekkora nyomással jár. Akármennyi eredményt is értem már el, hihetetlen jó érzés volt, hogy meg tudtam csinálni. Remélem, hogy pályafutásom során még fogom tudni olimpiai érmmel bővíteni a gyűjteményemet, lehetőleg aranyéremmel. Gyerekkorom óta ez az álmom, és pályafutásom kezdete óta ez a célom. Amikor az ember először megy ki a lőtérré, csak reménykedik hasonló eredményekben, de nem számít rá, hogy ennyi minden meg is valósul belőle.

Sportlövő családban nőttél fel. Édesanyád, Lencz Erika és édesapád Péni István, mindketten válogatott sportlövők voltak. Mikor fogtál először puskát a kezébe?

A szüleim sportlövők voltak, de nem feltétlenül szerették volna, hogy sportoló legyek. Mindig azt mondták, hogy a tanulásra fókuszáljak, az legyen a legfontosabb. Amikor látták, hogy van tehetségem a lövészethez, támogattak benne. Azóta is napi szinten mellettem állnak. Amikor 2008 őszén elkezdtem edzeni, 11 éves voltam, és azóta ki sem tudnak tenni a lőtérrel. Ebből adódik az is, hogy nagy esély volt arra, hogy a sportlövészetben találom majd meg a páromat is.

Mit gondolsz, motivál másokat a kitartásod és a tehetséged?

Én azt gondolom, hogy igen. Bizonyos értelemben utat törtem a többiek számára, mert előttem nagyon sok generációig senki nem tudott felmutatni tartós nemzetközi eredményeket. Biztos vagyok benne, hogy amikor együtt edzünk, látják, hogy mennyi energiát teszek bele, és ez motiváló tud lenni számukra.

Dénes Eszterről lehet tudni, hogy a Nagy Sportágválasztón találkoztatok, és később vegyes csapatban együtt versenyeztetek hosszabb ideig. Mi ennek a története?

Több olyan klubtársam van, aki a nagy sportágválasztó révén lett sportlövő. Ha jól emlékszem, Esztert én tanítottam először löni, éppen egy ilyen rendezvényen. Akkor még csak 12-13 éves lehettem, és határozottan megmaradt bennem, milyen ügyes volt. Ahhoz, hogy valakiből kiváló sportlövő legyen, nem feltétel az, hogy az ember szülei sportolók legyenek. A sportágválasztó alkalmak érdeme, hogy folyamatosan tele van a lőtér, és nálunk az UTE-nél már el sem férne több gyerek. Ez egy nagyon jó sport, sok olyan kvalitást igényel, ami testalkattól független: roppant nagy koncentráció kell hozzá, és nagyon pozitív hatással van mindenkire. A tanárom is gyakran mondta, hogy legszívesebben minden gyereknek receptre írná fel. Azt tapasztalom, hogy az emberek szeretnek löni, mert fantasztikus élmény egy pontos lövést leadni.

Hogyan tudod összeegyeztetni az élsportot és a munkát a tanulással?

A tanulás mindig is fontos része volt az életemnek, és a szüleim is ebbe az irányba próbáltak terelni. A Városmajori Gimnáziumba jártam, majd a Corvinus Egyetemen gazdálkodás menedzsment szakát végeztem angolul. Egy évvel ezelőtt minden tantárgyammal végeztem, elkészítettem a szakdolgozatomat, már csak a szakmai gyakorlatom van hátra. Ezt májusban fogom lezárni, úgyhogy a diplomámat az őszi félévben fogom megvédeni.

2018-ban a BOM Alapítvány indított egy mentor programot az ösztöndíjas sportolóinak, amire én is jelentkeztem, és Várad József, a Wizz Air vezérigazgatója lett a mentorom. A légitársaság rugalmasan támogat és segít, ráadásul élvezem a Network Development-et: többek között a mi osztályunk tervezi meg, hogy a következő szezonban honnan hova induljon új repülőgépjárat. Egy nagyon izgalmas, változatos logisztikai területre kerültem, olyan szellemi munkakörbe, ami Magyarországon egyedülálló. Örülök, hogy itt tölthetem a szakmai gyakorlatomat. A sport mellett gyakorlatilag heti 10-20 órát dolgozom, ami elsőre nem hangzik soknak, de elképesztően leterhelő az edzések és az utazások mellett. Ugyanakkor fontosnak tartom, hogy a sport mellett fejlesszem magam, mert néha jó kiszakadni a megszokott közegből és más célokkal, kihívásokkal, másfajta sikerélményekkel találkozni. Az olimpia előtti egy évben természetesen megint a sporté lesz a főszerep, de utána szeretnék mesterképzésre jelentkezni vagy folytatni a munkát a sport melletti „szabadidőmben”.

Hogyan telik egy napod?

Reggel 7-től, vagy 7:30-tól fizikai edzéssel kezdek, ami főként koordináció-, egyensúly- és törzsizomfejlesztésből áll. Első sorban a funkcionális izmokat erősítjük, mert az segít a lőállásban. Kell a jó edzettség, mert minden második héten a világ másik felén versenyzek, az utazás és átállítás fáradalmait pedig az bírja jobban, akinek jobb az állóképessége. Ez a versenyeredményeken is látszik, valamint a pulzus se mindegy honnan indul.

Az edzéssel 8:30-ra végzek, utána 9-től 5-ig a lőtéren vagyok. Ott általában a lövészet különböző mozgásait szedjük elemeire, és minden egyes mozdulatot javítunk, fejlesztünk, rögzítünk és a fegyver beállításával játszunk. Az apró beállítások nagyon sokat tudnak jelenteni a fegyver mozgásának csökkentésében.

A lövészetben nincs holt idény, egész évben versenyzünk. Az ősz lenne egy kicsit csendesebb, de akkor én a Bundesliga versenyeken veszek részt Németországban, mert nagyon szeretem a hangulatát. Így

viszont szinte minden egyes hétvégém foglalt, ami fárasztó, de élvezem, amit csinálok, és kihasználom ezt az időszakot, amikor jól megy.

Van a sport, munka és tanulás mellett szabadidőd? Hogyan töltöd fel?

Ez hatalmas kihívás számomra. Néha a körülöttem lévőeknek kell rám szólniuk, hogy pihennem is kellene. Nagyon szeretek horgászni, vadászni, szeretem a természetet. A vadászatban nem is maga a lövés vonz, hanem az egésznek a hangulata, a rituáléja, az, hogy a szabadban vagyok. Több generációra visszamenőleg mindenki vadászott a családomban, ebben nőttem fel. Sok hasonló érdeklődésű barátom van, együtt úzzuk ezeket a hobbit, velük szoktam kikapcsolódni.